

Arrest

**nr. 40 604 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Dendermonde, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Dendermonde van 12 januari 2010 houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat P. VAN ASSCHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker verklaart te verblijven op het adres X.

In een politieverslag van 6 maart 2008 wordt vastgesteld dat verzoeker niet meer verblijft op dit adres.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij verklaart te verblijven op het adres G. 22 te Dendermonde.

Uit een politieverlag van 24 december 2009 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is op dit adres, er wordt vermeld dat de inspecteur van politie verschillende bezoeken heeft gebracht aan de woning.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Dendermonde de beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten

G. T. (naam en voornaam),

Georgië,

geboren te D.i (Unie d. Socialist. Sovjetrep.), op (in) 01/07/1975

heeft zich op 14/12/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

G.

Dendermonde 9200

Uit de controle op 23/12/2009 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. "

Op 20 januari 2010 richt de raadsvrouw van verzoeker een brief tot de gemeente met de vraag om een nieuwe woonstcontrole te houden omdat verzoeker en zijn gezin even bij vrienden waren ingetrokken vanwege de kou. De gemeente deelt op 22 januari 2010 mee dat zij niet de bevoegdheid heeft om op eigen initiatief opnieuw over te gaan tot een woonstcontrole.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige middel: de schending van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsverplichting:

De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neerkomt.

Tijdens de eerste woonstcontrole dd. 05/12/2009 bleek duidelijk dat verzoeker woonachtig is op het hierboven vermelde adres. Een vriend verklaarde dat verzoeker lag te slapen op het moment van de woonstcontrole.

Op het moment van de tweede woonstcontrole werd er niemand aangetroffen. Dit is te verklaren door de kille en barre weersomstandigheden. Omwille van de aanhoudende koude en sneeuw eind december verbleven verzoeker en zijn familie bij vrienden. De vrienden hielpen verzoeker en zijn familie omdat het appartement dat ze bewoonden te koud was. Ze zijn evenwel nooit uitgeschreven op dit adres.

Op heden zijn ze weer ingetrokken in hun appartement.

Het is een plicht van de politie om zich bij een woonstcontrole niet enkel te baseren op het feit of verzoeker al dan niet aanwezig is, doch ook om rekening te houden met een buurtcontrole. Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn familie wel degelijk woonachtig zijn te 9200 Dendermonde, G. 22"

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat zij betwist dat er slechts twee controles plaatsvonden en dat geen rekening werd gehouden met enige buurtcontrole. Zij verwijst naar het verslag van de inspecteur van politie waaruit blijkt dat verzoeker tijdens de eerste controle niet fysiek werd aangetroffen en dat verschillende bezoeken achteraf steeds negatief waren en dat er niemand aangetroffen werd. Tijdens een controle op 23 december 2009 werd noch verzoeker noch zijn echtgenote noch hun kind aangetroffen. De inspecteur merkte op: *“Tijdens onze rondgang hebben tevens niks aangetroffen dat wijst op de aanwezigheid van een vrouw en kind. Geen kledij noch speelgoed.”*

Verwerende partij meent dat hieruit ondubbelzinnig blijkt dat tijdens de eerste controle verzoeker niet fysiek kon worden aangetroffen in de woonplaats niettegenstaande de bewering van de vriend dat hij boven lag te slapen. Van de echtgenote of het kind is zelfs geen sprake. Er blijkt ook dat de inspecteur van politie meer dan twee maal is langs geweest op het opgegeven adres. Tevens blijkt dat de actuele bewoner uitdrukkelijk stelt dat verzoeker noch zijn familie daar verblijft en dat hij geen idee heeft van het werkelijke verblijfsadres. Het lijkt verwerende partij enigszins bevreemdend dat de actuele bewoner niet werd ingelicht over enige alternatieve ‘tijdelijke’ verblijfplaats van zijn kamergenoten. Verzoeker wist zeer goed dat er een woonstcontrole diende te geschieden binnen de tien dagen na de regularisatieaanvraag. Indien hij tijdelijk op een ander adres verbleef wegens *“kille en barre weersomstandigheden”* had hij op zijn minst de kamergenoot hiervan in kennis kunnen stellen zodat deze laatste de wijkagent kon inlichten. Dat dit niet is gebeurd, is op zijn minst merkwaardig.

Verwerende partij voert aan dat de bewering dat verzoeker nooit is uitgeschreven op dit adres, compleet irrelevant is en naast de kwestie. Immers, de woonstcontrole in het kader van een regularisatieaanvraag betreft louter een onderzoek naar de effectieve verblijfplaats zoals in concreto vastgesteld door de inspecteur van politie en geen administratieve inschrijving. De woonstcontrole in uitvoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft een controle van de effectieve verblijfsplaats. Dit is niet hetzelfde als de samenwoonstcontrole in uitvoering van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste controle is uitgebreider en behelst een buurtonderzoek en het zich meerdere malen aanbieden aan de woning. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin uiteengezet wordt dat “verblijven” duidt op een feitelijke toestand in het kader van het onderzoek naar een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Hierbij merkt verwerende partij op dat het stadsbestuur van Dendermonde inmiddels een voorstel tot ambtshalve afvoering heeft opgesteld ingevolge de verschillende negatieve woonstcontroles van verzoeker.

Daarnaast blijft verzoeker manifest in gebreke om enig bewijsdocument voor te leggen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij woont op het door hem opgegeven adres (vb. briefomslagen met vermelding van zijn naam en het opgegeven adres).

Volledigheidshalve merkt verwerende partij op dat verzoeker een asielprocedure aanhangig gemaakt heeft in Nederland na een gedwongen repatriëring ingevolge de onbevoegdheid van België om de asielprocedure te behandelen in het kader van de Dublinverordening. Verwerende partij verwijst naar een verslag van de politie van 6 maart 2008 waarin wordt gesteld dat volgens de bewoner T.A., verzoeker niet meer verblijft op het adres G. 22 te Dendermonde omdat hij reeds een aantal weken in Nederland zou verblijven en daar asiel heeft aangevraagd.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont.

In het middel ontkent verzoeker niet dat er minstens twee controles plaatsvonden op dit adres maar hij zet uiteen dat hij tijdens de eerste controle lag te slapen zoals zijn vriend meedeelde en dat op het moment van de tweede woonstcontrole verzoeker en zijn familie bij vrienden verbleven omwille van de aanhoudende koude. Tevens stelt verzoeker dat er ook een buurtonderzoek had moeten plaatsvinden.

Uit de stukken van het dossier (verslag politiecontrole van 24 december 2009) blijkt inderdaad dat er meerdere controles plaatsvonden, dat verzoeker tijdens de controle van 5 december 2009 fysiek niet aan te treffen was en dat zijn huisgenoot verklaarde dat hij boven aan het slapen was, dat verschillende bezoeken achteraf steeds negatief waren, dat tijdens de controle van 23 december 2009 verzoeker noch zijn echtgenote noch hun kind aan te treffen waren en dat tijdens de rondgang niets werd aangetroffen dat wijst op de aanwezigheid van een vrouw en kind: geen kledij noch speelgoed. De huisgenoot meldde dat de vrouw en het kind bij vrienden verbleven.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft, steunt dus op de gegevens van het dossier. Daarnaast laat verzoeker na om in het verzoekschrift te verduidelijken bij welke vrienden hij dan wel verbleef omwille van de koude, hoelang dit verblijf duurde en op welk adres dit was. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoeker dit vóór de datum van de beslissing zou hebben gemeld aan de politie. Bijgevolg kon de gemachtigde van de burgemeester op grond van de stukken van het dossier en in alle redelijkheid tot de conclusie komen dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het opgegeven adres. Een bijkomend buurtonderzoek was daarom niet vereist.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET